

31. Oct. 1835

SENDER

Martinus Rørbye

RECIPIENT

Frederikke Rørbye, f. Stockfleth

FACTS

Document type:

Letter

General comment:

Brev nr. 51 på Rørbyes liste over afsendte breve 1834-37.

Sender's location:

Athen

Recipient's location:

København

Mentioned people:

Apostolides

Christian Tuxen Falbe

Christian Giede

Giorgio Glarachi

Christian Hansen

Gustav Kock

Adolph Ludvig Köppen

Atanasio Migliarissi

John Rørbye

Nancy Gerhardine Rørbye

Archive:

Det kgl. Bibliotek, Acc. 1996/44

TRANSCRIPTION

Athen den 31te Octob. 1835.

Iforgaars Eftermiddags ankom jeg hertil, og jeg iiler kjæreste Moder med at lade dig det viide, overbeviist om at din Godhed for mig ikke er svækket, omendskjøndt nu alt halvandet Aar er forløben siden jeg forlod dig, og det kjære Hjem, hvor jeg var saa vel. – Ja, var ikke Lysten til at lære fremmede Gjenstande at kjende, og drage Nytte deraf saa stor, man gjorde i Sandhed bedre i at blive hjemme; thi hvor langt man end søger, man finder dog aldrig Noget, der er istand til at holde en skadesløs for Savnet af hvad man forlod, naaer dette har været, som det var for mig, jeg tør næsten siige, Alt hvad man turde ønske sig med Billighed. – Dog dette Savn er jo blot forbigaaende, og det lærer mig end mere at skatte hvad jeg forlod; man finder paa en saa lang Reise, som min, iblant meget Udskud, ogsaa mange herlige Mennesker, som vistnok fortiente at man sluttete sig nøiere til dem; men for mig er dette en Umulighed, jeg gjør Sammenligninger, og Resultatet bliver altiid, at mine gamle Venner ere mig de kjæreste. Jeg vil just ikke dermed siige, at jeg er blind for Alt, hvad der ikke minder mig om Hjemmet; men et stort Fortrin beholder dog alleetiider dette, og jeg føler mig vel ved at Intet har været istand til at svække dette. – Detgjorde mig ondt, at jeg i mit siste Brev til dig fra Neapel ¹ ikke var istand til at underrette dig om denne Reise til Grækenland; du troede mig maaske allerede igjen i Rom, da jeg alt var langt paa Reisen hertil; dog længe maae du ikke have været i Uvidenhed; thi jeg ilede strax derpaa med at skrive til Rose, og beede hende, at meddeele dig denne min forandrede Beslutning, og af mit senere Brev til hende fra Corfu, ² maae du ogsaa være underrettet om, at jeg var skreeden et godt Stykke frem, omendskjønt langt fra ikke saa hurtigt, som jeg havde forestilt mig det. – Fjerner man sig fra de almindeliige, af alle Reisende besøgte Veie, da finder man allerede i de andre Lande Vanskeligheder af alle Slags; og kommer man til Grækenland, eller blot tiltræder Veien dertil, da nytte alle Beregninger om Tiid, Penge etc., aldeles intet, og man kan liige saa godt i sin stue udkaste en detailleret Plan over en Reise i det Indre af Afrika, som man kan bestemme, hvad man vil anvende, og hvorlænge man vil være om at gjøre Reiser i denne Deel af Europa, der endnu staaer hundreder af Aar tilbage for de cultiverede Lande. – Dog, du veed at jeg alleetiider har været en stor Ven af Historier, det vil derfor ikke være dig paafaldende, at jeg begynder med at fortælle dig om mig selv, og saa meget mere, da jeg anseer dette for det eneste Middel hvoraf jeg kan betjene mig, for at underrette dig om de enkelte smaae Omstændigheder paa min Reise, og som i det minste, kan more de kjære Sødskende en

Eftermiddag ved Kaffeboardet. Jeg forestiller mig nu altsaa, at jeg sidder paa min gamle Plads imellem Bordet og Divanen, og at jeg fortæller Eder følgende, som Fortsættelse af hvad jeg skrev til Rose om Reisen fra Neapel til Corfu: Efter at jeg havde afsendt hendes Brev maatte vi endnu vente nogle Dage inden at det østerigske Parquet-Skib kom;³ jeg tilbragte Tiiden saa godt, jeg kunde, og man kan det der meget vel, naaer jeg undtager Logiet som baade er slet og dyrt, har man det forresten fortræffeligt; de engelske Sæder have ogsaa funden Vei blandt Befolkningen og meget er ganske indrettet paa engelsk; men man maae ogsaa lade sig gefalle, at engelske Priiser ere indførte. Englænderne ere egentlig blodt som en Slags Protectorer af de foreenede Øer; men de opføre dem ganske som Herrer, og sidde nu ogsaa saa fast i de omliggende næsten uindtagelige Fæstninger, at det vel ikke mere er tænkeligt, at de nogensinde skulde forlade disse Puncter. – Endelig kom den ventede Parquet, og vi gik ombord den 17de⁴ men littede først Anker den 18de om Morgenens Kl 6, og Vinden var saa god, at man spaaede os allerede den følgende Dag, at være i Patras, da Skibet som var en østrisk Krigsbrig var en god Seiler. Dagen gik godt, man passiarede med Officererne, der alle vare Venetianere, og omendskjøndt jeg just ikke fandt den Orden ombord, som man er vandt til at see paa andre Krigsskibe, saa gefaldt det mig dog ret godt der, og vi fortrød ikke den større Betaling, som vi havde givet; thi med en græsk Kystfarer havde man vel sparet betydeligt; men var heller ikke vis paa hvorlænge disse Folk, efter deres Sædvane havde nølet paa Veien. – Dog var Dagen gaaet godt, blev ikke dette Tilfælde med Natten, der reiste sig en frygtelig Storm og omendskjøndt vi allerede om Dagen var passeret Paxos, vare vi om Morgenens atter drevne tilbage og da Uveiret vedblev og Bølgerne sloge saa høit over Skibet at man ikke engang kunne have Ild, foretrak man, da man dog ikke mod denne aldeeles contrarie Vind kunne gaae frem, da hellere at gaae i Havn, og da der ingen var nærmere, løb vi ind i Murto i Epirus. Men der vare vi nær komne galt derfra; thi da Havnen var snæver og indesluttet imellem høie Klipper kunne de ikke godt manœvrere med Skibet, hvilket dog var nødvendig da de ikke kendte Stedet og maatte lodde for at finde en passende Knkerplads [dvs. Ankerplads]: i en Vending med Skibet kom der en Kastevind, og Skibet vilde ikke lystre Roret, vi dreve mod en fremstaaende Klippe, Kaptainen tabte aldeeles all Fatning, løb op og ned af Dækket, bandede, ja næsten græd idet han paastod at vi forliiste; all Comando var næsten ophørt, og hvem der ikke løbe omkring stode og gabede uden at kunne flytte dem; jeg har aldrig tæ[n]kt mig at det var muligt, [overstreget: at det saaledes var muligt] at gamle Søefolk

kunne tabe Kontenatcen.⁵ Den eneste der beholdt den var Lodsens, han havde taget Roret og bad Capitainen dog at være rolig, da det nok kunne gaa godt: og han havde Ret, Skibet lystrede igjen, og vi strøge, maaske neppe 3 Alen nær Klippen forbie, og kastede da Anker midt ude i Bugten, og nu vare Officerer og Folk igjen raske Fyrer. Det var en øde Egn, Kysterne vare aldeles ikke dyrkede, kun dybere inde i Bugten saae man enkelte Huuse med nogle Træer, ellers vare blodt Bjergene bevoxede med vilde Buske, og man saae intet Menneske. Efter en Tiimes Forløb kom en tyrkisk Aga ud i en Baad, for at høre hvorfra vi kom etc: og han tilbød Alt hvad vi maatte behøve, af hvad han var istand til at skaffe og efter endnu at have vexlet nogle Ord roede han igjen tilbage. Det havde moret mig at see dette Optog; thi alle vare i deres originale Costumer, og bevæbnede med Pistoler og Dolke i Bæltet, der vare 4 raske Roerkarle, og ved Roret sad en gamel Albaneser, saa gammel og viid at jeg kom til at tænke paa Mimir. Agaen •2• var en kraftfuld og smuk Mand, og holdt sin brillante Tobakspibe næsten med samme Værdighed, som en Konge sit Scepter. Jeg havde ønsket at man havde gjentaget disse Besøg; men vi saae dem ikke oftere og turde heller ikke gaae iland, da man maaske ellers kunne komme til at holde Quarantaine, da disse Kyster alle Tiider næsten ere anseet som mistænkte. – Veiret vedblev ude i Søen at rase; men vi laae nu der roligt i Havnen, og kikkede over i en anden Havn, hvor den egyptiske Flaade havde søgt ind. Man var paa vores Skib beskæftiget med at bringe Kanonerne i Orden, og lade Geværerne, da man ikke troede sig saa fulkomne sikker, og der oftere havde været Exempler paa at Skibe der saaledes vare søgte ind i afsides liggende Havne, om Natten vare blevne overfaldte af Kystbeboerne i deres Baade. Man var altsaa paa sin Post saavel om Natten som om Dagen; men vi mærkede intet; men kjedede os heele den følgende Dag med at see paa det slette Veier og Modvinden. Den 3die Dag⁶ seilede vi igjen ud, og nu var Vinden god, og vi strøge rask forbi Paxos og Anti Paxos og om Aftenen vare vi ved det bekjendte Monte Sapho og løb ind i Canalen imellem Ithaca og det faste Land. Jeg lukkede mine Øine saa godt op, som jeg kunde for ret at kigge ind paa denne saa bekjendte Ø; men det begyndte alt at blive mørkt og jeg saae blodt at den ikke var saa bjærgriig, som Corfu eller de øvrige Øer her; men forresten saae jeg Intet, og havde end Ulysse's heele prægtige Bolig lagt liige for mine Øine, jeg havde dog ikke været istand til at beundre den. – Den følgende Morgen⁷ vare vi komne saa langt frem at vi endnu blodt saae Øerne i det fjerne blaa, derimod havde vi paa vores venstre Haand heele Kysten af Rumelien og saae inde i Bugten Huusene i Missolunghi, og paa hvor høire Haand begyndte Morea, hvis Kyster her endnu ikke ere saa

høie; men som altid hæver dem mere ind mod Patras, som vi saae i det fjerne; men som kun havde saare liden Liighed med en Bye af nogen Betydenhed. Efterhaanden som man kom nærmere, kunne man jo rigtignok begynde at skjeldne enkelte Huuse; men det blev mig dog ikke ret klart hvorleedes Alt dette kunne hænge sammen førend jeg kom iland, da saae jeg først hvilken skrækkelig Ødelæggelse der maae have funden Sted; der skal ikke have været Spor af Bye, saaledes var Alt bleven nedskudt, elendige Hytter af Jord og Vidier tiende først Indbyggerne efter Ødelæggelsen til Vaaning, og nu først begynde man at tænke paa noget bedre; men hvor langt staae ogsaa dette tilbage for hvad vi forlange for at være et Huus, indrettet til bequem Bolig. Man bygger af de elendigste Materialer, man kan ikke kalde det Bjælker, det er næsten ikke andet end Pindeværk, som man udfylder med Leer, Jord eller høist med ubrændte Steen blodt tørret i Luften, og efter disse Muure ere ogsaa Tagene, som en Følge deraf har man ogsaa næsten bestandig Vand i Værelserne naaer det regner, og de ere glade naaer ikke Vinden tuder ind fra alle Siider, som oftest er Tilfælde. Over Byen hæver den gamle Befæstning Leonidas sig; men denne er nu ogsaa Ruin, og næsten Intet uden de gamle Mure og et Taarn hæver sig over Gruushobene, hvorfra man best kan see, hvad Patras engang maae have været; thi heele Skraaningen af Bjerget, og langt ud i Sletten ligger Ruinerne. Omegnen maae have været overmaade dyrket, mest har man lagt sig efter Korinter og flere Milioner Pund er allene herfra udført; men ogsaa dette er nu forsømt, og der vil gaae saare lang Tiid førend det igjen vil bringes til nogen Betydenhed. – Et Recommendations Brev fra en Doctor Miliaresi,⁸ som vi i Corfu havde lært at kjende bragte os her i Bekjendtskab med en Doctor Appostolides,⁹ en meget vakker Mand, som har studeret i Tyskland og ingen almindelig Græker er; og vi fik af ham igjen Recommendations Breve her til Athen, og foruden dette viiste han os i Patras megen Artighed og førte mig blandt andet en Aften til Neumarcen Glarachi,¹⁰ der før har været en af Ministrene her; men nu beklæder den Post i Patras, som omtrent svarer til, hvad vi kalde Amtmand. Dette Aften-Besøg interesserede mig meget, der vare fleere Grækere, der beklædte offentlige Embeder forsamlede, man diskuterede i forskjellige Sprog (hvad mig angaaer, maae jeg undtage Græsk) og da vi blodt havde siddet et Øieblik, kom Tjenerne i deres smukke Kostumer og bragte lange Tobakspiber, og Kaffe i smaae Kopper, paa tyrkisk Maner med Gruset i. Du kan troe jeg maae have taget mig godt ud i dette Selskab; thi Kaffen forstod jeg liigesaa godt at drikke, som de andre, og hvad Piberne angaaer da skikkede jeg mig ogsaa, saa godt jeg kunde deri, og lod heller ikke som om det var mig noget

paafaldende at Fruen og Datteren i Huuset sadde med begge Been oppe i Sofaen under Conversationen. – Dagen efter den 24de October¹¹ afreiste vi fra Patras ifølge med en tysk Kjøbmand,¹² der havde været med os fra Corfu, og da han allerede havde været tidligere i Grækenland kjendte han Sproget, og Landets Sæder, og dette var os paa heele Tuuren til megen Nytte, da vi ellers maatte have taget et Menneske med som Tolk, og derfor betalt ganske betydeligt; nu derimod blev Reisen saa meget desto behageligere, da han gav os Underretning om Alt, som en god Reisekammerat. Vi havde 5 Heste med 2 Førere (forsorne Græker) og dette Tog satte sig om Morgenens i Bevægelse i øsende Regn; vi reede naturligviis, hvilket er den eneste Maade til her at reise paa, og de to Heste bare vor Pagage; Førerne løbe ved Siiden. Veiene, om man kan kalde dem saaledes, da en slet Fodstie gennem Skov og Klipper i Norge er noget prægtigt mod dette, vare end mere ufremkommelige ved den stærke Regn; det gik langs en stoer Bjergryg i en Slags Slette, op og ned af Bakker, nøgne eller bevoxede med Krat, der rev om Beenene eller sloge med sine vaade Greene i Ansigtet, fleere Gange maatte vi riide igjennem Floder der strømede ned fra Bjergene og ved den stærke Regn var bleven rivende; vores Fører tabte sine Skoe i en af dem, og maatte løbe fort paa de bare Been blandt de skarpe Steene; jeg sad som smedet i den tyrkiske Sadel og havde min Kappe tæt sluttet om Ørene; det morede mig at see dette originale Tog, og Alt vilde have været fortræffeligt naaer blodt ikke Regnen og Blæsten havde været. Naaer jeg undtager et Par Hyrder, der sade sammenkrøbne og bevogtede deres Gjeder, saa vi intet Menneske i fleere Tiimer, og Landet syntes aldeles ubeboet. Om Eftermiddagen fik vi endeliig Øie paa et Par elendige Hytter, der laae ved en indgaaende Bugt imellem Krattet og •3• vores Førere sagde os, at det nok var [bedst om vi ble]ve Natten over der, da det var umulig at naae Vostiza i et saadant Veier førend [Natten meldte] sig, og da vilde det være aldeles umuligt at riide, og inden denne Bye fandtes der ikke fleere H[uuse. Vi maat]te altsaa biide i det sure Æble, og Tøiet blev læsset af. – Men i Danmark kan man ikke vel gjø[re sig Begreb o]m hvad et græsk Værtshuus vil siige: dette var i et lavt Huus af flettede Vidier med et Tag af [...] Alt var aabent og Vinden peeb gennem de store Huller i Vægene; det Indvendige var [...] Stakke, og af de tvende Rum der saaledes opstod var det eene bestemt for Hestene og i d[et andet havde v]i vor Bolig; der blev antændt en stor Ild paa Jorden og vi leirede os derom, og tørrede vore Klæder; det var virkelig et ganske snurrtigt Syn; rundt om stod vor Pagage, der udgjorde hvort Bord og Stole i Forening med nogle Bræder, og gamle Kar; paa en Bjælke, der styttede det skrøbelige Tag hang en Lygte for at hjælpe til at lyse, da den ustadige

Ild ikke alletider slog til, paa Gulvet laae vore Førere sammen med et Par andre Grækere, der ogsaa havde søgt Lye for Uveiret, og i Baggrunden af Alt dette, kigede vore Heste's Hoveder frem mellem Skilderumet; de tyggede dygtigt løs paa det slette Foder, og mindede ogsaa os om at søge vor Provision, og isandhed det var paa den høie Tiid at det skedte; thi et stort Sviin havde udefra faaet Lugten deraf, og var just ifærd med at gjennembryde Vidie Vægen med sin Tryne, for at sætte sig i Besiddelse af den tæt indenfor staaende Kurv; men ved et vældigt Stød af en Stok bragte jeg ham snart til skrigende at opgive denne Plan, vis Udførelse vilde have gjort en slem Streg i vor Regning, da man i Grækenlands Gjæstgiverier maae saa godt som sulte, naaer man selv Intet medbringer. Om Natten laae vi leirede om Ilden paa den blotte Jord; men min Kappe gjorde mig ogsaa der god Tieneste, og naaer jeg fandt at mit Leie for den af Steene og Huller ujevne Grund blev mig alt for ubequem, reiste jeg mig for at holde Ilden vedliige, og saaledes gik dog Natten taalelig, og vi fortsatte ved Dagens Anbrud vor Vei; men i bedre Veier end den foregaaende Dag. Det er umuligt at beskrive de enkelte Punkter af den Vei vi passerede, den gik vel heele Tiiden saaledes at vi alle Tiider havde Bugten af Lepanto paa vor venstre Haand, ja endogsaa undertiiden maatte vi riide ud i Vandet; men Landet var saare forskjelligt; snart Slette med Træer og Buskvæxter, snart aldeeles nøgen, snart Bjerge at overstiige, snart Sumpe at gjennemvade, og paa denne Maade vexlede Landskabet heele Dagen. Om Middagen gjorde vi Holt i Vostiza, der er mindre ødelagt i Krigen end de fleeste andre Byer, og kom om Aftenen til Crata, ogsaa et elendigt Hvilested, omendskjøndt der vel her var et ordentligt Gulv; men Vinden havde fuldt Indpas gennem Tag og Luger og dette, i Foreening med Lugten af en 12 a 16 Tønder Løg gjorde det just ikke til det behageligste Sovekammer, omend man her, hvad der er overordentlig meget, havde givet os et Par Tæpper, der med vore Kavaier dannede Sengen; men rigtignok ogsaa den næste dag lod mig mærke at jeg ikke var den første der havde betjent dem deraf. – Dagen efter avancerede vi til Kaitha, hvor man anviiste os Plads paa et Bord, der indtog det halve af Værelset, der indbefattede Alt, liige fra Kjøkken til Boutique; men ikke destomindre lod os hvile fortræffeligt; og du kan troe man trænger dertil, naaer man saaledes fra Klokken 6 om Morgenen til Aften bestandig sidder paa Hesten; jeg havde aldrig troet at jeg skulle være bleven en saadan Rytter; men da jeg kom til Athen efter i 6 Dage saaledes at have øvet mig var jeg som en gamel Kavallerist, og mindre træt end den første Dag. – Dog, da du har hørt lidt om alle de foregaaende Dage, skal du ogsaa faae lidt om de øvrige. Det var paa den 3die Dag, at vi

kom til Corinth,¹³ hvor vi var i saa god Tiid, at vi kunne gaae op paa Fæstningen, der ligger paa Klippen over den elendige Bye; men deroppe saa man just Intet mere glædeligt: den er som det kaldes besat af 36 Bajrere, hvoraf over 2/3 ligge i Sygehuset, det er uforsvarlig hvorleedes de arme Mennesker behandles der, de ligge i et usunt Huus, hvor de ikke engang have Vindues Luger, og langt mindre Vinduer, og dog er dette Punkt saa høit, at man derfra overseer alle de nærmeste Bjerge, og Dale; du vil derfor kunne forestille dig hvorledes Vinden der tudede, og[?] hvad Temperatur, der er paa denne Aarstiid, der, hvad Natten, Morgenens og Aftenen [angaaer] er fulkommen liigesaa kold som hjemme, og hvad Varmen om Dagen angaaer, da bidrager denne kun til at gjøre det end farligere. Besætningen i denne Fæstning har aldrig været mere end 36 Mand, der regelmæssigt afløses hver Maaned af Andre, og dog ligge her alt 104 Tyskere begravede; saa usunt skal dette Punkt være, som virkelig ikke er af den Vigtighed, at det fortjente at ofre saa mange Mennesker. Det var overordentlig sørgelig at tale med disse elendige Stympere, der alle saa ud, som den personificerede Peeber, og dog kan man paa den anden Siide ikke andet end ærgre sig over dem; thi saa meget det end er bleven dem indpræket at leve ordentlig, og ikke drikke for meget af den unge Viin, saa er det dem dog ikke muligt at rette dem derefter; da det nemlig alle ere hvervede Folk, der vel ikke i Tyskland have ført saa ordentligt et Liiv, som det er nødvendigt her at føre. Da de indfødte Beiere vare her, haver de velsagtens havt en anden Holdning; men de nuværende Soldater see kun heelt maadeligt ud ved Siiden af de store og raske Grækere i deres pittoreske Kostumer, de synes med Foragt at see ned til de elendige fremmede Militaire. – Fra Korinth reede vi i een Dag over Istmus til Megara,¹⁴ og den Vei vi den Dag laae tilbage var den interessanteste vi endnu havde gjort; thi først var heele Passagen imellem Morea og Fastlandet overmaade smuk, da man alle vegne saa Havet skjære ind imellem Landet, og Øerne; og om Eftermiddagen passerede vi den saakalte Kaci-Skala, der er en Fjeldstie liige paa Randen af det over Havet tildeels udhængende Bjerg, og Veien herpaa gaaer snart paa Tinden af dette, snart saaledes ved Foden imellem store Steene, at det i stormende Veier er plat umuligt at riide der, da det vilde Hav slaar umiddelbart mod den overhængende Klippe. – Vi ankom om Aftenen til Megara, der ligger i en Slags Slette omgiven med Bjerge, og vi bleve bedre logeret der, end paa noget af de foregaaende Steder, idet vi baade havde et ret godt Aftensmaaltid, og om Natten en Halmmadras til at sove paa, saa fortsatte vi om Morgenens hvor Vei,¹⁵ og ankom over Lepsia (fordum Eleusis, hvis fordums Pragt nu ikke er Spor af) til Athen. Og dermed endtes mit 6

Dages Rytterie, der nu begyndte at kjede mig; for at forkorte Tiiden havde jeg ofte i fleere Tiimer ogsaa redet med Beenet over Sadlen, som Damerne hjemme, og jeg bemærkede ved denne Leilighed, at man ikke alletider skal dømme efter Skinnet og troe det smukke Kjøen tilsidesatte; jeg har hvad Riden angaaer før alletider ynket dem idet jeg troede dem piint i en saadan Stilling, og opdagede nu at man fulkommen sad liige saa mageligt: hvad dette angaaer skulle jeg ikke have noget imod bestandig at være Dame, naaer Hesten gaaer langsomt. •2• Hvad Athen angaaer, da overraskede den mig næsten, idet jeg fandt langt mere her bygget end jeg havde forestilt mig, og i Frastand allerede af en Slags Andseelse; men kommer man ind i Byen, da ligner den en stoer Byggeplads, og ikke en eneste Gade er frie for saa store Bunker af Grus og Jord at det er umuligt i Mørke at komme frem; paa Brolægning etc: er slet ikke tænkt, store Vandhuller, Kalkgruber, Steen og Tømmer støder man alle vegne paa. Hvad Antiquiteterne og Templerne her betræffer, da have de vel liidt uhyre meget under de siste Krige; men der er endnu dog saa meget tilbage, at Athen alletider er et Sted af megen Interesse, og for mig saa meget desto mere, da de originale og smukke Dragter, her ret ere paa deres Sted. – Som en Følge af den pludselige Tilvæxt af Mennesker fra alle Kanter er her uforholdsmæssig dyrt; man forlangte af os i det første Gjæstgiverie vi kom ikke mindre end 5 Drakmer, dette er 10 Mark dansk for en Seng og et bitte lille Værelse om Dagen. Nu •1• have vi faaet et ret godt Værelse med 2 Senge for 80 Drakmer maanedlig, og dette er at betragte som meget billigt efter som Priiserne ellers ere; og kjender man saa først lidt til Localiteterne, da kan man ogsaa spiise omtrent til 2 a 3 Drakmer om Dagen. – Her er meget for mig at tegne; men jeg frygter den slemme Aarstiid, hvoraf vi alt har haft Prøver med dygtig Regn og Storm. Af danske have vi her truffen Arcitect Hansen,¹⁶ den lille Kiøppen, og en Leutenant Gjede i den danske Marine, der her søger Andsættelse, kom det an paa mig fik han bestemt ingen, det er i mine Tanker en uhyre rye Person, og vist ogsaa en Drukkenbolt, han har alt været ifærd med mig for at faae mig med paa hans Nattevandringer i Kaffehuuse etc: men jeg er ikke af den Slags, jeg drikker helst Kaffe om Dagen og sover om Natten, jeg troer nu ogsaa at jeg i Fremtiden vil være fri, da jeg har ladet ham mærke at jeg ikke saaledes lader mig løbe med. Hansen derimod har alt viist os mange Tjenester, og er som tidligere et meget vakkert Menneske. Han bygger her fleere Huuse iblandt andre Mynten. – Consul Falbe¹⁷ er reist herfra, man siiger med liden Ære, ja at han næsten har sneget sig bort fra sine Creditorer, dog jeg kjender endnu for lidet til alle disse Historier. Af Brevets Dato vil du kunne see hvorlænge der det har været inden det er

kommen hjem, jeg troer ikke det kan nytte at du skriver mig til her, da vi først i Januar formodentlig reiser tilbage til Rom; men jeg haaber at jeg snart faaer Brev til Svar paa det jeg i Neapel, og senere fra Corfu skrev til Rose, siden i Neapel har jeg Intet hørt, og kunne jeg heller ikke vente det; naaer jeg kommer igjen til Rom tænker jeg at jeg bliver holdt skadesløs derfor. – Dog nu nok om mig, jeg in- •4• tereserer mig derfor ikke mindre for Andre, og du maae troe kjæreste Moder jeg vilde give Meget til at jeg viste hvorleedes Alt stod til hjemme, og om du var ret frisk og fornøiet; har Nancy¹⁸ havt Bryllup og hvorleedes leve de? hvordan staaer det til i Præstegaarden?¹⁹ og i Norge.²⁰ John²¹ og Piigebørnene²² hjemme haaber jeg dog ikke har glemt at drikke Kaffe, som jeg, naaer jeg kommer hjem skal lære dem at lave paa tyrkisk. – Og min kjære Rose hvorleedes har hun det, siig hende gode Moder at der snart skal komme Brev; men den evige Reise har gjort mig det umuligt at skrive før, og skulle Brevet imod All Rimelighed udeblive, da regn ikke mig det til Last, jeg skal bestemt skrive, glem hende imidlertid ikke paa mine Vegne Nytaarsdag, gid jeg selv kunne liste ind til Eder. Og nu kjære gode Moder lev vel for denne Gang, og hils Alle ret meget. Pladsen tillader mig ikke at skrive meere jeg kunne vel have Lyst dertil: Alt hvad jeg her seer har Interesse for mig, hvormeget større maae da ikke Interesen være hjemme om et Land, hvorover de fleste Efterretninger ere saa falske, men du skal faae Sandheden at høre naaer du igjen seer din inderlig hengivne Søn Martinus.

Indlagte Brev er du maaske saa god at besørge [paa bedste] Maade efter Address[en saa at] det ikke før komm[er hende i] hænde.

¹ Brevet er nr. 46 på Rørbyes liste over afsendte breve 1834-37.

² Brevet er nr. 50 på Rørbyes liste over afsendte breve 1834-37, men er ikke bevaret.

³ Se dagbogen 13. oktober 1835 og følgende dage.

⁴ Se dagbogen samme dato.

⁵ Dvs. kontenancen.

⁶ Se dagbogen 21. oktober 1835.

⁷ Se dagbogen 22. oktober 1835.

⁸ Atanasio Migliarissi.

⁹ Apostolides.

¹⁰ Giorgio Glarachi.

¹¹ Se dagbogen samme dato.

¹² Gustav Kock.

¹³ Se dagbogen 27. oktober 1835.

¹⁴ Se dagbogen 28. oktober 1835.

¹⁵ Se dagbogen 29. oktober 1835.

¹⁶ Christian Hansen.

¹⁷ Christian Tuxen Falbe.

¹⁸ Nancy Gerhardine Rørbye.

¹⁹ Dvs. hos Ida Athalia Rørbye og Johan Wilhelm West.

²⁰ Dvs. hos Emilie Collett, f. Rørbye og Bernt Anker Collett.

²¹ John Rørbye.

²² Elise Rørbye, Julie Fredrikke Rørbye og Emma Eulalia Rørbye.

...und das ist die erste ...
...und das ist die zweite ...
...und das ist die dritte ...
...und das ist die vierte ...
...und das ist die fünfte ...
...und das ist die sechste ...
...und das ist die siebte ...
...und das ist die achte ...
...und das ist die neunte ...
...und das ist die zehnte ...
...und das ist die elfte ...
...und das ist die zwölfte ...
...und das ist die dreizehnte ...
...und das ist die vierzehnte ...
...und das ist die fünfzehnte ...
...und das ist die sechzehnte ...
...und das ist die siebenzehnte ...
...und das ist die achtzehnte ...
...und das ist die neunzehnte ...
...und das ist die zwanzigste ...
...und das ist die einundzwanzigste ...
...und das ist die zweiundzwanzigste ...
...und das ist die dreiundzwanzigste ...
...und das ist die vierundzwanzigste ...
...und das ist die fünfundzwanzigste ...
...und das ist die sechsundzwanzigste ...
...und das ist die siebenundzwanzigste ...
...und das ist die achtundzwanzigste ...
...und das ist die neunundzwanzigste ...
...und das ist die hundertste ...

[illegible]

1. *Handwritten text in German, mostly illegible due to extreme fading and bleed-through from the reverse side. The text appears to be a letter or a report, starting with "Ich habe..." and ending with "...mit dem..."*

